

Corea, bassist Stanley Clarke og trommeslager
ARKIVFOTO: LAURENT GILLIERON, AP

er ikke slik at Clarke og White ikke høres ellers, men særlig Clarkes solo på «El Bayo de Negro» er en opplevelse.

«RETURNS» er en solid manifestasjon av en musikkstil som har hatt sin storhetstid. Men bandet viser hvordan stilen kan videreutvikles og virke høyst relevant også i et nytt årtusen, faktisk mer spennende enn i storhetstiden.

OLAV GORSETH

Tøff jazzpunk cd jazz

Egg 3
«Butcher Red»
Checkpoint Charlie Audio Production

1 2 3 4 5 6

Trio som strekker seg langt

Egg 3 er Vidar K. Schanche på gitar, piano og stemmeeffekter, Ståle Birkeland på trommer og Simon Kaylor på barytonsaksofon. Med en slik besetning er det nærliggende å sammenligne bandet både med Morphine og med Zu. Jazz og improvisasjonsmusikk ligger i bunn, men lydbildet er også preget av rock, gjerne av det hardere slaget, og en slags punkattityde. Instrumentbeherskelsen og det rytmiske spillet har jazzens dimensjoner, mens energien peker i punkretning. Låtene er gode; varierte, men samtidig enhetlige, med stor grad av komponerte elementer som samtidig åpner uttrykket også for improvisasjonene. Låtene preges av korte motiver, et fokus på rytmiske figurer og flotte bassganger gjennom det hele – også bassganger spredt over hele trio. «Easteregg» minner om en slags blanding av John Zorn og CocoRosie, mens «The chickens are not what they seem» er en Tom Waits-pastisj. En tøff og vellykket plate.

ERIK STEINSKOG

Enhetlig portrett cd klassisk

Henninge Landaas,
Vegard Landaas med flere
«The Golden Hindemith. Chamber Music
for viola and saxophone»
LAWO

1 2 3 4 5 6

Viser musikkhistoriske linjer

Henninge Landaas på bratsj, Vegard Landaas på saksofoner og diverse medmusikere presenterer på denne platen kammermusikk av Hindemith. Sammenstillingen av verker gjør platen til et flott presentasjon av noen linjer i det tjuende århundrets musikkhistorie. Det eldste verket her er «Sonate for solo bratsj» fra 1922, det nyeste «Sonate for altsaksofon og klaver» fra 1943. Noen av mellomkrigstidens eksperimenter klinger med, utprøvinger av musikalske prosjekter som på sitt vis er et tidsbilde men som samtidig ikke er hørt så ofte.

Hindemith prøver ut både instrumentene og forholdet mellom samtiden og historien. Det siste verket på platen, «Trio for tenorsaksofon, bratsj og klaver» fra 1928, er det eneste verket der saksofonen og bratsjen klinger sammen. Det føles dermed som en musikalsk oppsummering av platen, og gir platen en enhetlig karakter.

ERIK STEINSKOG

Grenseløs vokal cd vokal

apes & babes
«planet of apes & babes»
Grappa

1 2 3 4 5 6

Utforskende vokalensemble

Det er intet å utsette på sanggleden som preger denne platen fra apes & babes. Åtte stemmer gir til beste a capella-utgaver av sanger fra mange verdensdelene og tradisjoner. Innimellom er det fantastiske øyeblikk, der man blir sittende halvt undrende over hva et kor kan gjøre. Mens det i lange øyeblikk er som om sangarbeidet nærmest går av seg selv, også om det her er mye flott i detaljene. De mange kvalitetene som finnes, kan likevel ikke hindre at platen samlet sett lyder noe sprikende. Her er sanger fra Bulgaria, Hellas, Iran og Argentina, en båndull fra Setesdal og Dolly Partons «Little Sparrow», og det er mer. Arrangementene forsøker å få frem låtenes egenarter, som referansene til The Andrews Sisters på «Bei mir bist du schön» eller munnharpe-referansene på «Båndull». Likevel tenderer lydbildet mot at forskjellene utviskes; at det lyder litt for likt.

ERIK STEINSKOG

Portrett av en tid cd klassisk

Isa Katharina Gericke og
Christian Ihle Hadland
«Til Eva»
Simax

1 2 3 4 5 6

Bred presentasjon av norske romanser

Utgangspunktet for denne platen er spennende. Som en hyllest til Eva Sars Nansen fremfører Isa Katharina Gericke og Christian Ihle Hadland et bredt antall norske romanser fra siste halvdel av 1800-tallet, skrevet av Agathe Backer Grøndahl, Halfdan Kjerulf og Rikard Nordraak. Denne ideen gir også et tidsbilde av Norge mellom 1880 og 1900, tiden der Eva Sars Nansen var aktiv som romansesanger. Sangene på platen er også både musikalsk og tekstlig knyttet til denne historiske tiden. Blant annet med en slags forhandling om hva «det norske» er, der tekstene av blant annet Welhaven og Bjørnson i særlig grad fremhever naturen og ulike naturfenomener. Musikken har også «norske» referanser. Platen er mer et portrett enn en gjen-skaping, og har sine interessante sider. Fremføringen er god, men ikke alle sangene er like spennende. Kjerulf kommer best fra det, men også Backer Grøndahls «Fem Blomstervignetter» er tiltalende.

ERIK STEINSKOG

Blå gitarmagi cd blues

Sonny Landreth
«Levee town»
Proper records

1 2 3 4 5 6

Jøsses som denne karen kan spille!

Ifølge selveste Eric Clapton er Sonny Landreth sannsynligvis en av de mest undervurderte musikerne på planeten – og en av de mest avanserte. Store ord fra en gitarmester til en annen. Sonny fra Louisiana er en mester på slidegitar, en fingerferdig, innovativ virtuos. Han er også en meget habil sanger, en dyktig komponist, og alle disse gode egenskapene smelter sammen til et spenstig nytt album.

«Levee town» er en låt som handler om orkaner og kamp for å overleve i New Orleans-området, men Sonny har mye på lager – godt hjulpet av tungvektere som John Hitatt, Herb Pedersen, Bonnie Raitt og Jennifer Warnes. Skal jeg anbefale ett eneste spor, må det bli «Deep south», der blues, country, slidegitaroppvisning forenes i en tiltalende, fascinerende melodi. Sonny Landreth boltrer seg i en heller smal sektor for folk flest, men jøsses som denne mannen har talent – og ferdigheter.

JAN ARILD LARSEN

Arkeologisk folkejazz cd jazz

Diverse artister
«Black is the color of my true love's hair.
A Selection of Norwegian folk jazz
1971–1977»
Plastic Strip

1 2 3 4 5 6

Mest kuriøst fra 70-talls eksperimenter

Hvorvidt jazz kan lyde norsk eller nordisk, er ikke et spørsmål av nyere dato. Ett av svarene har vært i møtet mellom jazz og folkemusikk. Denne platen presenterer nok en gang noen av de første slike møtene – fra første halvdel av 1970-tallet der musikk fra Østerdalen er utgangspunkt for mange spor, tradisjonelle folketonar som «Jeg lagde meg så silde» blir presentert i jazztrio-utgave, og der Arne Domnérus' utgave av «Ja vi elsker» for sekstett er noen av eksemplene.

Egil Kapstad, Egil «Bop» Johansen, Sjør og Christian Eggen er blant de medvirkende. Det er morsomt å høre eksemplene på nytt, og det er gode ideer som blir utprøvd, men resultatene har ikke helt tålt tidens tann. Jazzdelen lyder utdatert, og resultatet blir mest kuriøst, som en slags arkeologisk utgraving av folkemusikkjazzens røtter.

ERIK STEINSKOG

Ikke spennende nok cd jazz

Dahl/Vinding/Riel
«In your own sweet way»
Storyville/Musikkoperatørene

1 2 3 4 5 6

Forvirrende spillestil

Carsten Dahl (piano) er en veletablert musiker på den danske jazzscenen, og har på denne utgivelsen slått seg sammen med ringrevne Mads Vinding (bass) og Alex Riel (trommer). Etter en noe uinspirert introror musikerne seg i land med tittellåten «In Your Own Sweet Way», i et tempo som ikke helt yter melodien rettferdighet. Basslyden er til tider ullen og udefinert, og Dahl spiller gjen-nomgående på en måte man ikke blir helt klok på. Han trakterer så mange uttrykk, timing- og fraseringsmessig, at musikken blir nær gjøglerisk i stilen. Alle disse uttrykkene blir utført med kontroll, men det hjelper dess-verre ikke når produktet er såpass udefinert.

Innspillingen er absolutt ikke blottet for fine øyeblikk. De rolige balladene innehar mange gode avsnitt, og up-tempoversjonen av «What is this thing called love?» er imponerende. Men som helhet er dette ingen spennende utgivelse.

STEPHAN MEIDELL

Nostalgi for nået cd rock

Christian Gabel
«1900»
STAT

1 2 3 4 5 6

Lydkulisser for lytterens egne forestillinger

Instrumentale collager med innslag av gamle lydbånd, salmesang, klokkespill og spilledåser. Sentrale strykere og besøk av banjo og brass. Det er en tung nostalgi over soloalbumet til Christian Gabel, tidvis trommis for bl.a. Thåström, Bob Hund og Hello Saferide. Og det er en planlagt nostalgi, iscenesatt gjennom langsomme sanger, ofte nesten sakrale i uttrykket, men med melodier som flørter med pop.

I lydmiksen er det spunnet lyder av knitter og støy som forsterker det alderstegne uttrykket. Samtidig skaper lydbildet den nødvendige avstanden til det musikalske, som gjør det mulig å høre musikken ikke som direkte gjengitte minner, men som assosiasjoner til noe fortidig. Lytteren tvinges, paradoksalt nok, til å forholde seg til musikken som noe som er skapt i nåtid. Slik åpnes det for at det filmmusikkaktige lydlandskapet blir kulisser for lytterens egne fortellinger og forestillinger.

HELGE OLSEN